

хамбари. Посрещна ни единъ отъ слугитѣ на чифликчията и ни въведе въ тъмнитѣ хамбари. Следъ насъ дойдоха и други четници, и малко по-малко четата се събра.

Бѣше нощъ. Като си говорѣхме въ тъмнината, обади се познатъ на мене гласъ. Това бѣше братъ ми Петъръ, когото не бѣхъ виждалъ отдавна и не знаехъ дори, че се е записалъ въ четата. Презъ зимата той бѣше отишълъ да следва военно училище въ Бѣлградъ, а сега се озовалъ тука.

Дълго следъ това разговаряхме презъ нощта.

На третия день вечерята издрѣнкаха две каруци. Пристигнаха двамата войводи, Хаджията и Караджата.

— Добъръ вечеръ, момчета! — извика Караджата, като скочи отъ колата. Всички тука ли сте?

Ние наскочахме на крака и ги поздравихме. Наредихме се на месечината да ни преброятъ.

Писарьтъ записа 125 души.

— Малко сме на брой, братя — каза Хаджи Димитъръ, но сме готови да умремъ за свободата на нашето отечество! — Да живѣе България! — Да живѣятъ войводитѣ!

Даде се заповѣдъ да се въоръжимъ. Въ нѣколко минути преобличането и въоръжението бѣше свършено. Проститѣ селски дрехи оставихме на слугата, който ни въведе въ хамбаритѣ. А ние бѣхме стегнати въ красиви възстанически дрехи, съ калпаки, на които имаше знакъ: „Свобода или смъртъ“. Дрехитѣ на войводитѣ пѣкъ лѣצяха на месечината съ своитѣ златисти шарки.

Като се огледахме, намъ се стори, че не сме 125 души, а голѣма войска, цѣлъ полкъ.

Боже мой, колко радостна бѣше тази минута!

Дружината потегли за мѣстото, гдето ни чакаше ладията. Спрѣхме едва на разсъмване и се скрихме въ единъ върба-лакъ. Тамъ прекарахме деня.

Привечеръ войводитѣ ни построиха въ две редици, обърнати една срещу друга. Хаджи Димитъръ държа кратка речъ, всички положихме клетва подъ развѣто знаме, че ще бждемъ вѣрни на отечеството и ще изпълняваме заповѣдитѣ на войводитѣ. Въ това време ладията бѣше доведена отъ онѣзи момчета, които бѣха пратени да забавляватъ грѣка-лодарь.

Когато той ни видѣ, уплаши се и извика като закланъ: „Вай, каква е тази работа? Това ли сж били дървата!“ Но, когато Караджата му посочи револвера си, той млъкна.

Момчетата се нахвърлиха въ ладията и се смѣстиха. Разперихме платната, вѣтърътъ ги опѣна, и ладията заплува. Този день бѣше 17 юлий 1868 г.

Когато излѣзохме на българския брѣгъ при Вадимското блато, турската стража откри по насъ огнь. Ние веднага отговорихме и повалихме нѣколко души. Но скоро всичко утихна.

Д. Чолаковъ